

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

20 юни 1996 година*

По съединени дела C-418/93, C-419/93, C-420/93, C-421/93, C-460/93, C-461/93, C-462/93, C-464/93, C-9/94, C-10/94, C-11/94, C-14/94, C-15/94, C-23/94, C-24/94 и -332/94

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕО, от страна на Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto, (Италия) в производството, висящо пред този съд между

Semeraro Casa Uno Srl

и

Sindaco del Comune di Erbusco (C-418/93),

и между

Semeraro Mobili SpA

и

Sindaco del Comune di Erbusco (C-419/93),

и между

RB Arredamento Srl

и

Sindaco del Comune di Stezzano (C-420/93),

и между

Città Convenienza Milano Srl

и

Sindaco del Comune di Trezzano sul Naviglio (C-421/93),

и между

Città Convenienza Bergamo Srl

и

Sindaco del Comune di Stezzano (C-460/93),

---

* Език на производството: италиански.

и между

Centro Italiano Mobili Srl

и

Sindaco del Comune di Pineto (C-461/93),

и между

Il 3C Centro Convenienza Casa Srl

и

Sindaco del Comune di Roveredo in Piano (C-462/93),

и между

Benelli Confezioni SNC

и

Sindaco del Comune di Capena (C-464/93),

и между

M. Quattordici Srl

и

Commissario straordinario del Comune di Terlizzi (C-9/94),

и между

Società Italiana Elettronica Srl (SIEL)

и

Sindaco del Comune di Dozza (C-10/94),

и между

Modaffari Srl

и

Sindaco del Comune di Trezzano sul Naviglio (C-11/94),

и между

Modaffari Srl

и

Comune di Cinisello Balsamo (C-14/94),

и между

Cologno Srl

и

Sindaco del Comune di Cologno Monzese (C-15/94),

и между

Modaffari Srl

и

Sindaco del Comune di Osio Sopra (C-23/94),

и между

M. Dieci Srl

и

Sindaco del Comune di Madignano (C-24/94),

и между

Consorzio Centro Commerciale „Il Porto”

и

Sindaco del Comune di Adria (C-332/94)

относно тълкуването на членове 30, 36 и 52 от Договора ЕО, на Директива 64/223/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. относно осъществяването на свободата на установяване и на свободното предоставяне на услуги за дейностите, които спадат към търговията на едро (ОВ 1964, 56, стр. 863) и Директива 83/189/ЕИО на Съвета от 28 март 1983 г., предвиждаща една процедура за информиране в областта на техническите правила и норми (ОВ L 109, стр. 8), така както е изменена с Директива 88/182/ЕИО на Съвета от 22 март 1988 г. (ОВ L 81, стр. 75),

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н D. A. O. Edward, председател на състав, г-н C. Gulmann (докладчик), г-н P. Jann, L. Sevón и г-н M. Wathelet, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

секретар: г-жа L. Hewlett, администратор,

61993J0418 - ЦПР - финализиран

като взе предвид становищата, представени:

- за Semeraro Casa Uno Srl, Semeraro Mobili SpA, Città Convenienza Bergamo Srl и Il 3C Centro Convenienza Casa Srl, съответно ищци по главните искове по делата C-418/93, C-419/93, C-460/93 и C-462/93, от адв. Franco di Maria, Gianfranco Maestosi, Federico Tedeschini и Arturo Mancini от адвокатска колегия Рим,

- за Consorzio Centro Commerciale „Il Porto” ищец по главният иск по делото C-332/94, от адв. Franco di Maria, Gianfranco Maestosi и Federico Tedeschini от адвокатска колегия Рим,

- за Comune di Terlizzi, ответник по главния иск по делото C-9/94, от адв. Grazia Serini от адвокатската колегия Бари и Antonio Mancini, адвокат от адвокатска колегия Рим,

- за гръцкото правителство, от г-н Vassileios Kontolaimos, помощник юридически съветник в Правния съвет на държавата и г-жа Christina Sitara, съдебен представител на Правния съвет на държавата, в качеството на представители,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н Richard Wainwright, главен юридически съветник, и г-н Antonio Aresu, член на правния отдел, в качеството на представители,

като взе предвид протокола от съдебното заседание,

след като изслуша устните възражения на Semeraro Casa Uno Srl, Semeraro Mobili SpA, Città Convenienza Bergamo Srl, Il 3C Centro Convenienza Casa Srl и Consorzio Centro Commerciale „Il Porto” за което се явява адв. G. Maestosi и F. Tedeschini, на Sindaco del Comune di Adria, за което се явява адв. G. Ricapito от адвокатска колегия Рим, на гръцкото правителство, за което се явява г-н V. Kontolaimos и на Комисията, за която се явява г-н A. Aresu, на съдебното заседание от 23 ноември 1995 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат на съдебното заседание на 25 януари 1996 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определения от 18 юли, 28 октомври, 11 ноември, 2 и 16 декември 1993 г., както и от 10 октомври 1994 г., постъпили в Съда на ЕО между 13 октомври 1993 г. и 13 декември 1994 г., Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto е поставила, въз основа на член 177 от Договора ЕО, преюдициални въпроси относно тълкуването на членове 30, 36 и 52 от същия Договор, на Директива 64/223/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. относно осъществяването на свободата на установяване и на свободното предоставяне на услуги за дейности, които спадат към търговията на едро (ОВ 1964, 56, стр. 863), и на Директива 83/189/ЕИО на Съвета от 28 март 1983 г., предвиждаща една процедура за информиране в областта на техническите правила и норми (ОВ L

109, стр. 8), така както е изменена с Директива 88/182/ЕИО на Съвета от 22 март 1988 г. (ОВ L 81, стр. 75, по-нататък „Директива 83/189”).

2. Тези въпроси са били поставени по повод на мерки на публичната власт взети срещу ползватели на големи търговски центрове за това, че са нарушили италианската правна уредба относно затварянето на търговските обекти за търговия на дребно в неделя и в празничните дни.

3. Италианският Закон № 558 от 28 юли 1971 г. регламентира работното време на търговските обекти и дейностите по продажба на дребно. Член първи, параграф 2, буква а) от този закон предвижда цялостно затваряне на магазините в неделя и в празничните дни, освен в изключителните случаи предвидени в същия този закон. Специалните разпоредби, които се отнасят до работното време се приемат от регионите. Член 10 от този закон предвижда административни санкции в случай на нарушение. Контролът за спазването на действащите норми е поверен на кметовете на съответните общини, които могат да налагат санкции.

4. Жалбоподателите в главното производство (по-нататък „жалбоподатели”) упражняват дейността си в големи търговски центрове разположени на територията на различни общини. Тъй като тези търговски центрове са останали отворени в някои недели и празнични дни, кметовете на съответните общини са постановили административни санкции срещу жалбоподателите.

5. Тогава те са обжалвали пред препращащата юрисдикция. Те са изтъкнали, че една голяма част от оборота реализиран в тези търговски центрове е бил от продукти с произход от други държави-членки на Общността. Според тях, тези национални разпоредби, при това положение, са несъвместими с правото на Общността, и по-специално с член 30 от Договора.

6. При тези условия, националният съд е отложил произнасянето по делото и е поставил, в съединените дела C-418/93, C-419/93, C-420/93, C-421/93, C-460/93, C-461/93, C-462/93, C-464/93, C-9/94, C-10/94, C-11/94, C-14/94, C-15/94, C-23/94 и C-24/94, следните преюдициални въпроси:

1) Една вътрешноправна разпоредба, която налага (освен за някои изделия) затварянето на търговските обекти на дребно в неделя и в празничните дни (като санкцията предвидена за нарушителите е принудителното затваряне на обекта), но не забранява работата вътре в тези търговски обекти, дори в тези дни, и води, поради това, до чувствително намаляване на продажбите осъществени от тези търговски обекти, по-специално продажбите на изделия с произход от други държави-членки на Общността, намаляване, резултат от което е намаляването на обема на вноса идващ от тези държави, представлява ли:

а) една мярка с равностоен ефект на количествено ограничаване на вноса по смисъла на член 30 от Договора за ЕИО и на разпоредбите на производното право на Общността, приети въз основа на принципите заложиени в този член, или

б) средство за произволна дискриминация или прикрито ограничаване на търговията между държавите-членки, или

в) мярка несъразмерна с целта от социално и/или морално естество, евентуално последвана от вътрешноправната норма и несъответстваща на същата?

като се има предвид, че:

- търговията на самообслужване в големи търговски площи и организираната търговия (категория към която спадат ищците) продават средно, по-голямо количество вносни изделия от другите държави-членки на Общността, отколкото малките и средни предприятия;

- оборотът, който търговията на самообслужване в големи търговски площи и организираната търговия реализират в неделя не може да бъде компенсиран със заместващите покупки, които клиентелата би направила в другите дни на седмицата, покупки, които в същност се насочват към една търговска мрежа, която като цяло се снабдява от националните производители?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос, мярката, която се съдържа във въпросната вътрешноправна норма, попада ли в приложното поле на изключенията от правилото на член 30, предвидени в член 36 от Договора за ЕИО, или в други разпоредби на правото на Общността?”

7. По делото С-332/94, националната юрисдикция е задала следните въпроси:

„като се има предвид, че:

- търговията на самообслужване в големи търговски площи и организираната търговия, чиито търговски обекти са, в по-голямата си част, разположени в периферията или извън градовете, предлагат и продават средно едно количество продукти внесено от другите държави-членки на Европейската общност, по-голямо от това предлагано и търгувано от търговските предприятия с малки и средни размери, разпръснати, или не, противно на първите, из градската територия;

- само продажбите реализирани в неделя от търговията на самообслужване в големи търговски площи и организираната търговия, в кратките периоди, през които тази продажба е разрешена в такива дни, надвишават, продажбите регистрирани от тези търговски структури през работните дни на седмицата;

- продажбите, които търговията на самообслужване в големи търговски площи и организираната търговия не могат да осъществят през празничните дни не се компенсират от тази осъществени в такива структури през работните дни и следователно, необходимостта от покупки, останала по този начин незадоволена, се насочва към други канали за търговия (тези на малките и средни предприятия, по-близки до потребителя и лесно достъпни също и през работните дни), които като цяло се снабдяват само с национални продукти;

1) Една вътрешноправна норма, която налага (освен за някои продукти) затварянето на търговските обекти на дребно в неделя и празничните дни (като санкцията предвидена за нарушителите е принудителното затваряне на обекта), но не забранява работата вътре в тези търговски обекти, дори и в тези дни, и санкционира нарушителите с принудителното затваряне и отнемането на лиценза, представлява ли:

а) мярка с равностоен ефект на количествено ограничение на вноса, по смисъла на член 30 от Договора за ЕИО и на вторичното право на Общността, приети въз основа на принципите въведени в този член, или

б) средство за произволна дискриминация или прикрито ограничаване на търговията между държавите-членки, или

в) несъразмерна, от гледна точка на евентуално преследваната от вътрешноправната норма социална и/или морална цел, мярка, която не е подходяща за нея, или

г) нарушение на разпоредбите на член 52 от Договора за ЕИО за свободата на установяване и на приетата по-късно, въз основа на този принцип, правна уредба на Общността, или най-малкото,

д) нарушение на член 2, параграф 2 от Директива 64/223/ЕИО относно осъществяването на свободата на установяване и на свободно предоставяне на услуги за дейностите, които спадат към търговията на едро, или

е) нарушение на Директиви 83/189/ЕИО и 88/182/ЕИО относно премахването на техническите пречки за търговията между държавите-членки, като се има предвид факта, че забраната за неделно отваряне на търговските обекти е обща забрана само привидно, която допуска в действителност, много изключения за една серия от продукти, които са, освен в много редки неизбежни случаи, изключително с национален произход?

2) В случай на утвърдителен отговор на първия въпрос, във всички негови части, мярката, която включва въпросната вътрешноправна норма, попада ли в приложното поле на изключенията от член 30, които въвеждат член 36 от Договора за ЕИО или други разпоредби на правото на Общността?"

8. С Определения на председателя на Съда от 10 ноември 1993 г., 27 януари и 23 февруари 1994 г., някои от тези дела са били съединени за нуждите на писменото и устното производство и на решението. С Определение на председателя на пети състав на Съда от 19 октомври 1995 г., всички дела са били присъединени за нуждите на устното и писменото производство и на решението.

Относно член 30 от Договора

9. Като начало следва да се припомни, че в Решението си от 2 юни 1994 г. *Punto Casa* и *PPV* (С-69/93 и С-258/93, *Recueil*, стр. I-2355), Съдът се е произнесъл по въпроси зададени от същата юрисдикция, които по същество са били еднакви с тези зададени по настоящите дела, освен по делото С-332/94, що се отнася до първия въпрос, букви от г) до е).

10. В решението *Punto Casa* и *PPV*, упоменато по-горе, Съдът е приложил своята практика *Keck* и *Mithouard* (Решение от 24 ноември 1993 г., С-267/91 и С-268/91, *Recueil*, стр. I-6097).

11. В решението *Keck* и *Mithouard*, упоменато по-горе, което се е отнасяло до вътрешно законодателство, което забранява изобщо продажбата на загуба, Съдът е установил, че такова законодателство е могло да ограничи обема на продажбите, а от там, обема на продажбите на продукти, които идват от други държави-членки, доколкото то е лишавало търговците от един метод на стимулиране на продажбите. В същност, Съдът си е поставил въпроса дали тази вероятност е била достатъчна за да се определи разглежданото законодателство като мярка с равностоен ефект на количествено ограничение на вноса по смисъла на член 30 от Договора (точка 13).

12. В това отношение Съдът е счел, че не е в състояние да засегне, пряко или косвено, в настоящия, или в един бъдещ момент, търговията между държавите-членки, по смисъла на съдебната практика *Dassonville* (Решение от 11 юли 1974 г., 8/74, *Recueil*, стр. 837, точка 5), приложение по отношение на продукти с произход от други държави-членки, на национални разпоредби, които ограничават или забраняват някои условия за продажба, стига те да се прилагат по отношение на всички заинтересувани търговци, които упражняват дейността си на националната територия, и стига те да засягат по еднакъв начин, от правна, както и от фактическа гледна точка, търговията с национални продукти и с тези с произход от други държави-членки (точка 16).

13. Съдът е отбелязал, че щом като тези условия са изпълнени, прилагането на разпоредби от този вид по отношение на продажбата на продукти с произход от една друга държава-членка и отговарящи на правилата прогласени от тази държава, не е в състояние да попречи на техния достъп до пазара и да го затрудни повече отколкото затруднява този на националните продукти. Тези разпоредби не попадат следователно в приложното поле на член 30 от Договора (точка 17).

14. В решението *Punto Casa* и *PPV*, упоменато по-горе, Съдът е установил първо, че тъй като е ставало въпрос за правна уредба, която се е отнасяла до обстоятелства, при които стоките са могли да бъдат продавани на потребителите, такива като разглежданата, условията изложени за прилагането на решението *Keck* и *Mithouard*, упоменато по-горе, в случая са били изпълнени (точка 13). Съдът е установил, след това, че правната уредба, за която е ставало въпрос, се е прилагала без да се прави разлика в зависимост от произхода на съответните продукти, по отношение на всички засегнати търговци и не е засягала търговията на продукти с произход от други държави-членки по начин различен от този, по който е била засегната търговията с национални продукти (точка 14).

15. При тези обстоятелства, Съдът се е произнесъл, че член 30 от Договора за ЕИО трябва да се тълкува в смисъл, че той не се прилага по отношение на вътрешноправна уредба в областта на затварянето на магазините, която е противопоставима на всички стопански субекти, които упражняват дейности на националната територия и която засяга по един и същ начин, от правна и фактическа гледна точка, търговията с национални продукти и тази с продукти с произход от други държави-членки.

16. След произнасянето на решението *Punto Casa* и *PPV*, упоменато по-горе, Съдът е запитал националната юрисдикция, дали то е отговаряло изцяло на въпросите, които тя е била поставила по делата C-418/93, C-419/93, C-420/93, C-

421/93, C-460/93, C-461/93, C-462/93, C-464/93, C-9/94, C-10/94, C-11/94, C-14/94, C-15/94, C-23/94 и C-24/94, преустановени, за да бъде изчакано решението Punto Casa и PPV.

17. В отговора си, националната юрисдикция е поискала делата да останат висящи пред Съда, като е посочила, основно, че поради особената характеристика на италианския търговски пазар, разглежданата правна уредба осъществява непряка дискриминация срещу вносните стоки.

18. Националната юрисдикция е отбелязала по-специално, че италианският пазар се характеризира, от една страна, с голям брой малки предприятия ориентирани към една много ограничена публика и, от друга страна, с големи търговски центрове, разположени в периферията или извън градовете. Като се има предвид малкото свободно време, с което разполага потребителят през работните дни, тези големи центрове са лесно достъпни за клиентелата само в неделя и невъзможността да се стигне до тези центрове с достатъчна лекота и честота имала за последица отклоняване на търсенето към малките обекти, по-близки до потребителя и следователно, към националните продукти, поради обстоятелството, че в тези малки обекти, обикновено не се намират същите разновидности и количества чуждестранни продукти.

19. При тези обстоятелства, националната юрисдикция е счела, че разглежданата правна уредба не засягала по един и същ начин търговията с национални продукти и тази с продукти с произход от други държави-членки.

20. В същия ред на мисли, националната юрисдикция е мотивирала и формулирала въпросите си по делото C-332/94.

21. Според ищите, вътрешното законодателство действително има последиците описани от националната юрисдикция и условията изложени в решението Keck и Mithouard, при това положение не са изпълнени.

22. Comune di Terlizzi, ответник по делото C-9/94, гръцкото правителство и Комисията смятат, обратно, че решението Punto Casa и PPV, упоменато по-горе, дава пълен и правилен отговор на въпроса свързан с член 30 поставен от националната юрисдикция.

23. В тази връзка е добре да се отбележи, че по тези дела, забележките представени от националната юрисдикция относно ефекта от разглежданата вътрешноправна уредба, по същество са еднакви с тези, които тя е представила по делата довели до решението Punto Casa и PPV, упоменато по-горе.

24. При това положение следва да се възрази, че не се установява спорната правна уредба да има за предмет да регулира обмена на стоки между държавите-членки, или че разгледана в нейната цялост, тя може да доведе до неравенство при третирането на национални продукти и вносни продукти, що се отнася до техния достъп до пазара. В това отношение, следва да се припомни, че вътрешноправните разпоредби, които ограничават общо търговията с един продукт и в резултат на това, неговия внос, не могат да се разглеждат само на тази основа като ограничавачи възможността за тези вносни продукти да имат достъп до пазара в по-голяма степен отколкото за сходните национални продукти. Както е отбелязал Съда в точка 13 от Решението Keck и Mithouard,

упоменато по-горе, фактът че едно национално законодателство е в състояние да ограничи в общ план обема на продажбите и следователно този на продуктите с произход от други държави-членки, не е достатъчен за да се определи това законодателство като мярка с равностоен ефект на количествено ограничение на вноса.

25. Между другото, Съдът е признавал многократно, че една вътрешноправна уредба, като разглежданата преследва цел оправдана от гледна точка на правото на Общността. Наистина, вътрешноправните уредби, които ограничават отварянето на магазините в неделя представляват израз на някои предпочитания свързани с националните или регионални социално културни особености. Държавите-членки са тези, които трябва да направят този избор, при спазване на изискванията, които произтичат от правото на Общността (вж., по-специално, Решение от 16 декември 1992 г., *B & Q*, C-169/91, *Recueil*, стр. I-6635, точка 11).

26. По този въпрос Съдът се е произнесъл, в решението *B&Q*, упоменато по-горе, че забраната предвидена в член 30 не се прилага по отношение на вътрешноправна уредба, която забранява на търговските обекти за търговия на дребно да бъдат отворени в неделя.

27. И накрая, трябва да се отбележи, че в хода на настоящото производство не беше представено никакво ново доказателство, което евентуално да може да оправдае преценка различна от тази, която Съдът е направил в решенията *Punto Casa* и *PPV* и *B & Q*, упоменати по-горе.

28. Трябва следователно да се отговори на националната юрисдикция, че член 30 от Договора трябва да бъде тълкуван в смисъл, че той не се прилага по отношение на една вътрешноправна уредба в областта на затварянето на магазините, която е противопоставима на всички икономически субекти, които упражняват дейности на националната територия и която засяга по един и същ начин, от правна и от фактическа страна, търговията с национални продукти и тази с продукти с произход от други държави-членки.

Относно член 52 от Договора и Директива 64/223

29. По делото C-332/94 националният съдия пита, освен това, дали член 52 от Договора или Директива 64/223 относно осъществяването на свободата на установяване и на свободното предоставяне на услуги за дейностите, които спадат към търговията на едро, се противопоставят на една вътрешноправна уредба относно затварянето на магазините, като тази, която се оспорва по настоящия случай в основното производство.

30. Що се отнася до Директива 64/223, следва да се отбележи, че тя има за предмет осъществяването, в областта на дейностите спадащи към търговията на едро, свободата на установяване, така както е гарантирана, с директен ефект след изтичането на преходния период от член 52 от Договора (вж. в този смисъл, Решение от 12 ноември 1987 г., *Conradi* и др. 198/86, *Recueil*, стр. 4469, точка 8).

31. От това следва, че не трябва, в настоящия случай, да се изследва Директива 64/223, независимо от член 52 от Договора.

32. Що се отнася до член 52, достатъчно е да се отбележи, че както вече беше посочено, въпросното законодателство е противопоставимо на всички субекти, които упражняват дейност на националната територия, че то в същност няма за цел да урежда условията относно установяването на засегнатите предприятия и че, в крайна сметка ограниченията, до които то би могло да доведе, за свободата на установяване са много несигурни и много косвени за да може задължението, което то прогласява да бъде разглеждано като такова от естество да попречи на тази свобода.

33. От това следва, че нито член 52 от Договора, нито Директива 64/223 се противопоставят на една вътрешноправна уредба относно затварянето на магазините, като тази, която се оспорва в случая в главното производство.

Относно Директива 83/189

34. И накрая, по делото С-332/94 националната юрисдикция иска да знае дали Директива 83/189, която предвижда процедура за информиране в областта на техническите правила и норми, така както е била изменена с Директива 88/182, се прилага по отношение на една вътрешноправна уредба относно затварянето на магазините, като тази, която се оспорва в конкретния случай в главното производство.

35. В тази насока е достатъчно да се констатира, че независимо от приложимостта на директивата към момента на събитията предмет на спора, тя не се прилага *ratione materiae*, по отношение на дадена вътрешноправна уредба относно затварянето на магазините като тази, която се оспорва в конкретния случай в главното производство.

36. Наистина, задължението за предварително съобщаване се прилага, според член 8 от Директива, по отношение на всеки проект за техническа норма.

37. Понятието „техническа норма” е определено в член 1, точка 5 на Директива 83/189, като означаващо „техническите спецификации, включително административните разпоредби, които се прилагат по отношение на тях, чието спазване е задължително *de jure* или *de facto* за пускането на пазара, или за използването в една държава-членка, или в една голяма част от тази държава, с изключение на тези определени от местните власти”.

В съответствие с точка 1 от същия член, терминът „техническа спецификация” означава „спецификацията, която се намира в даден документ определящ необходимите характеристики на един продукт, като ниво на качеството или особености на използването, сигурността, размерите, включително приложимите по отношение на продукта предписания относно терминологията, символите, изпитванията и методите на изпитване, опаковката, маркирането и етикетирането ...”

38. При това положение, задължението за съобщаване, предвидено в директивата не се прилага по отношение на една вътрешноправна уредба, която не регламентира необходимите характеристики на даден продукт, а се ограничава да уреди часовете на затваряне на магазините.

39. От това следва, че Директива 83/189 не се прилага по отношение на една вътрешноправна уредба относно затварянето на магазините, като тази, която се оспорва в конкретния случай в главното производство.

По съдебните разноски

40. Разноските направени от гръцкото правителство и от Комисията на Европейските общности, които са представили възражения пред Съда, не могат да бъдат възстановени. Тъй като производството, по отношение на страните в основното производство има характер на инцидентен иск предявен пред националната юрисдикция, тя е компетентна да се произнесе по въпроса за разноските.

По изложените съображения,

Съдът (пети състав),

Като се произнася по въпросите, поставени пред него от страна Pretura circondariale di Roma, sezione distaccata di Castelnuovo di Porto, с Определения от 19 юли, 28 октомври, 11 ноември, 2 и 16 декември 1993 г., както и от 10 октомври 1994 г., реши:

1) Член 30 от Договора ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че той не се прилага по отношение на една вътрешноправна уредба относно затварянето на магазините, която е противопоставима на всички икономически субекти, които упражняват дейности на националната територия и която засяга по един и същ начин от правна и от фактическа страна, търговията с национални продукти и тази с продукти с произход от други държави-членки.

2) Член 52 от Договора ЕО и Директива 64/223/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. относно осъществяването на свободата на установяване и на свободното предоставяне на услугите за дейностите, които спадат към търговията на едро, не са пречка за една вътрешноправна уредба по въпросите на затварянето на магазините като тази, която се оспорва в конкретния случай в главното производство.

3) Директива 83/189/ЕИО на Съвета 28 март 1983 г., която предвижда една процедура за информиране в областта на техническите правила и норми, така както е била изменена с Директива 88/182/ЕИО на Съвета от 22 март 1988 г., не се прилага по отношение на една вътрешноправна уредба относно затварянето на магазините като тази, която се оспорва в конкретния случай в главното производство.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 20 юни 1996 година.

Подписи